

met
gratis
boekenlegger!

Aan
elkaar
gewaagd

Cathy Marie Hake

CATHY MARIE HAKE

*Aan
elkaar
gewaagd*

Roman

Vertaald door Carianne van Holst

 de Parel

Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

Engelse uitgave:

Copyright © 2007 by Cathy Marie Hake

Originally published in English under the title *Fancy Pants* bij Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Author photography: Photo courtesy of Tracie Spence Photography.

Nederlandse uitgave:

© 2017 Uitgeverij de Parel – Wijk bij Duurstede

www.uitgeverijdeparel.nl

ISBN 9789492408068

Eerste druk: februari 2017

Tweede druk: september 2017

De Bijbelcitaten in deze uitgave zijn afkomstig uit de Herziene Statenvertaling.

Vertaling: Carianne van Holst

Opmaak: TMgraphics.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor recensies mogen korte bloemlezingen worden gebruikt.

All rights reserved. No part of this publication might be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publishers. The only exception is brief quotations in printed reviews.

Voor Deb Boone,

*een gekoesterde vriendin wier liefde, bemoediging,
en inzichten het grote verschil maken.*

*De Bijbel zegt ons dat we om wijze raad moeten vragen –
en talloze keren*

zijn jouw woorden vol geweest van Gods waarheid.

*Van de ontelbare zegeningen waarmee onze hemelse Vader
mij overladen heeft, reken ik jou tot een van de dierbaarste.*

Hoofdstuk een

New York, 1890

Rexall Hume zette zijn handen op het bureau en leunde voorover. Zijn frons verdiepte zich en maakte dat hij wel wat weg had van een waterspuwer. ‘Je hebt mijn geduld al veel te lang op de proef gesteld, lady Hathwell. Een jaar en een dag, zo lang heb ik al gewacht.’

Sydney Hathwell keek hem aan zonder een krimp te geven. ‘U suggereert toch niet dat mijn vader geen gepaste rouwperiode verdiende?’

‘Die was tien dagen geleden afgelopen.’ Hume ijsbeerde over de sierlijke vloerbedekking naar de andere kant van de studeerkamer en keerde zich toen weer om. Met toegeknepen ogen nam hij haar in zich op, alsof hij haar voor het eerst zag.

Sydney bleef stilstaan en beantwoordde zijn vorsende blik met net zo veel vrijmoedigheid. In de week nadat ze gearriveerd was, hadden ze slechts drie formele maaltijden met elkaar genuttigd. Hij had het personeel opgedragen om Sydney en haar tante alle hulp te geven die ze nodig hadden, en vervolgens het grootste gedeelte van de tijd buitenshuis doorgebracht. Het was geen wonder dat hij haar aankeek alsof ze een vreemde was.

Wat wisten ze nu van elkaar? Niets. Gedurende het afgelopen jaar had hij niet de moeite genomen om met haar te corresponderen. O, hij had zijn condoleances overgebracht in de vorm van een

telegram. Ze had geantwoord met een klein bedankkaartje, zoals de gewoonte was. Toen viel er een stilte over de Atlantische Oceaan. Zij kon deze niet doorbreken; een vrouw ging niet achter een man aan. Dat was eenvoudigweg ongehoord.

Een heel jaar zonder contact – toen had hij haar een telegram gestuurd waarin hij haar vroeg om te komen. Ze was niet een klein beetje verrast geweest, maar ze begreep dat ze verplicht was hem toestemming te geven om haar het hof te maken. Sydney moest moeite doen om meer te schrijven dan enkel de informatie wat betreft haar aankomst. Ze had nog nooit een foto van hem gezien, nooit zijn stem gehoord, of zelfs ook maar een woord gelezen dat van zijn hand afkomstig was, maar ze was toch gekomen om aan haar verplichtingen te voldoen. Nu ze een wijde oceaan was overgestoken en onder zijn dak verbleef, had hij geen pogingen gedaan om haar het hof te maken. Op geen enkele manier. Hoe kon hij ooit denken dat ze morgen hun harten en levens aan elkaar zouden verbinden?

Met een stijve lach op zijn gezicht geplakt, beende Hume op haar af. Zijn handen waren net zo koud als die van haar toen hij ze beetpakte. ‘Je hoeft niet van streek te raken, lieve Cindy.’

Cindy: Sydney gromde zacht. Hij verwachtte van haar dat ze met hem trouwde, terwijl hij haar naam niet eens kende!

‘Rustig maar. Ik kan zien dat je... overstuur bent.’ Hij kneep in haar handen. ‘Soms komen de dingen op het verkeerde moment. Dat is een ongelukkig feit in de zakenwereld. Ik had gehoopt dat je mee zou gaan en dit als een huwelijksreis zou zien.’

Misschien had ze het bij het verkeerde eind. Haar vader respecteerde haar moeders mening en hechtte er waarde aan. Ze keek Hume koel aan. ‘Vraagt u me of ik wil helpen bij zakelijke onderhandelingen?’

‘Jij?’ Een lach borrelde in hem op. ‘Natuurlijk niet. We kunnen morgen langs de kerk gaan, als we op weg zijn naar het treinstation. Aangezien je hier niemand kent en je net een rouwperiode achter de

rug hebt, is een bruiloft in besloten kring voldoende. Terwijl ik mij bezighoud met zaken in Boston en Philadelphia, kun jij de musea en dergelijke bezoeken. Lijkt je dat niet leuk?’

Ze maakte zich los uit zijn greep. ‘Meneer Hume, zoals ik eerder al zei, ben ik bang dat we niet bij elkaar passen.’

Hij slaakte een diepe zucht. ‘Wellicht moet ik deze zakenreis maar laten voor wat het is.’

Vond hij haar belangrijker dan zijn zaken?

‘Zodra ik terugkom, zullen we trouwen. Dat geeft jou voldoende tijd om je te installeren en al de kleine details, die jullie vrouwen zo belangrijk vinden, te regelen.’ Hij leek buitengewoon met zichzelf ingenomen.

Sydney kon het niet helpen dat ze dacht dat Hume nog steeds op een waterspuwer leek – koud en met een hart van steen. ‘Meneer Hume, het spijt me zo –’

‘Nee, nee.’ Hij stak zijn hand op. ‘Het is niet nodig om mij te bedanken, lieve Cindy.’

De butler verscheen in de deuropening. ‘Het spijt me, meneer. De heer Borland is er.’

‘Ah, ja.’ Hume boog vluchtig in haar richting. ‘Je zult me moeten verontschuldigen. Ik kan hem niet laten wachten.’

Afgescheept, alsof ze een chagrijnig kind was dat een dutje moest doen. Sydney dwong zichzelf om onaangedaan te knikken en liep toen naar boven. Ze had nu tweemaal geprobeerd om de heer Hume te vertellen dat ze niet met hem kon trouwen. Beide keren had hij haar zorgen genegeerd en haar aan de kant geschoven, zodat hij verder kon gaan met zijn zaken. Ze had geprobeerd om fatsoenlijk te zijn, nu zou ze doen wat nodig was.

Vijf avonden later klonk er een lichte, snelle klop op de deur en het volgende moment liet Serena Hathwell zichzelf binnen. Sydney draaide zich vliegensvlug om. ‘Tante Serena! Waarom bent u nog wakker om deze tijd?’

Serena staarde naar de hoedendozen, de koffer en het valies die verspreid stonden over de slaapkamer. ‘Het telegram dat je gisteren kreeg! Hume komt naar huis om met jou in het huwelijk te treden, net als jouw vader halsoverkop met je moeder trouwde! Wat romantisch! Ik had nooit gedacht dat hij er het type voor was om je te vragen er met hem vandoor te gaan. Maar je weet wat ze zeggen: stille wateren hebben diepe gronden.’

‘Romantisch en Hume kun je nu niet bepaald in één adem noemen. Ik kan niet met hem trouwen.’ Sydney pakte de jurk die als haar trouwjurk bedoeld was uit de prachtige handgesneden kledingkast en duwde hem in haar hutkoffer.

‘Je gaat overhaast te werk.’ Tante Serena haalde de meters satijn en kant weer uit de koffer.

‘Ik heb het geprobeerd. Een huwelijk tussen ons gaat gewoonweg niet werken.’

Serena fronste afkeurend. ‘Ook al voel je geen verplichting ten opzichte van de heer Hume, je hebt een belofte gedaan. Je vader – God hebbe zijn ziel – moet zich wel omdraaien in zijn graf.’

‘Ik heb vader beloofd dat ik naar Amerika zou gaan om de heer Hume te ontmoeten. Ik heb niet beloofd dat ik met hem zou trouwen. Als u goed nadenkt, zult u weten dat ik gelijk heb.’

De ogen van tante Serena werden groot. ‘O, lieve help. Dat klopt.’

In Sydneys hart welde een klein sprankje hoop op. Misschien zou haar tante haar helpen. ‘Vader hield van mama. Hij zou niet willen dat ik met iemand trouw voor wie ik geen genegenheid voel.’

‘Dat komt vanzelf goed. Hume heeft elk recht om te geloven dat jij met hem zal trouwen nu hij jouw rouwperiode gerespecteerd heeft.’

‘Vergeef me, maar ik ben niet de oceaan overgestoken om in eenzelfde afstandelijk, gevoelloos huwelijk terecht te komen als anderen mij in Engeland konden bieden. Ik ben op zoek naar dat wat mama en vader hadden, en met minder zal ik geen genoeg nemen.’

Serena hing de jurk terug op een hanger en maakte een afkeurend geluid. ‘Hun huwelijk was uniek. Het wordt tijd dat je je kinderlijke dromen laat varen en je ergens vestigt.’

‘Vanaf het moment dat we in Amerika zijn, heeft Hume nog niet de minste interesse in mij getoond. Ik verwachtte niet dat hij mij sonnetten voor zou dragen of mij op mijn wenken zou bedienen, maar u moet toegeven dat hij mij totaal negeert.’

‘Hij is een drukbezet man. Je wilt toch niet met een nietsnut trouwen?’

‘Zo druk dat hij het zich niet eens kon veroorloven om ons van het schip te halen? Hij heeft me bijna de hele eerste week geen aandacht geschonken en de tweede week vertrok hij en liet mij alleen achter. Als dit zijn beeld is van een relatie, zal het huwelijk troosteloos zijn!’ *En ik ben al zo alleen...*

‘De heer Hume laat inderdaad wat te wensen over, maar welke man nu niet?’ Serena hing de jurk terug in de kledingkast en streek over Sydneys wang. ‘Huwelijkskriebels. Dat is alles.’

‘Nee!’ Sydney greep haar hand beet. ‘Maandagavond ging ik naar beneden om nog één poging te wagen om de zaak uit te leggen. Ik realiseerde me niet dat de heer Borland er nog was. Onbedoeld hoorde ik –’

‘Je hebt je tot affluisteren verlaagd! Sydney!’ klonk het berispelend. Maar toen sloeg de afkeuring in Serena’s stem om in een samenzweerderige toon. ‘Wat heb je gehoord?’

Haar wangen werden warm. ‘Hume vertelde zijn vriend dat ik voldoende aan zijn doelen zou beantwoorden. Hij wil alleen maar toegang tot de adel en een wettige erfgenaam.’

‘Natuurlijk wil hij zonen. Dat willen alle mannen.’ Serena’s wan-

gen kregen dezelfde kleur als haar geplooidde, lichtroze kamerjas. ‘O, lieve help. Maak je je daar zorgen om? Om je vrouwelijke plichten?’

Nog steeds misselijk en geschokt door wat ze hem had horen zeggen, fluisterde Sydney: ‘Meneer Hume heeft een maitresse en is van plan om die te houden.’

‘Hij is een man, lieverd. Ze zijn allemaal ontrouw. Het doet er niet toe. Jij zult zijn naam en zijn kinderen dragen, en zijn overvloedige kapitaal naar eigen goeddunken kunnen verkwisten. Doe wat andere vrouwen doen: knijp een oogje toe wat zijn indiscreties betreft.’

Sydney schudde haar hoofd zo hard dat een paar lokken losraakten uit de spelden en over haar schouders naar beneden vielen. ‘Ik weiger met een man te trouwen die zijn huwelijksbeloften niet wil nakomen. Dat kan ik niet.’

‘Madame du Marnier waarschuwde me al dat deze reis noodlottig zou zijn. Hoe vaak heb ik je niet verteld dat ze me zei dat er niets goeds uit voort zou komen?’ Tante Serena zuchtte en wreef over haar slapen. ‘Ik heb verschillende jongedames begeleid en ervoor gezorgd dat ze aan het eind van het seizoen getrouwd waren. Jij’ – Serena wierp een betekenisvolle blik in haar richting – ‘bent de dertiende.’

‘Nou, deze tocht is een regelrechte ramp.’

‘Ik weet dat je geen waarde hecht aan dergelijke dingen, maar madame du Marnier heeft me indringend vermaand om je niet hierheen te brengen, toen ze hoorde dat jij mijn dertiende meisje was. “Ongeluk komt in drieën en in dertienen,” zei ze. Nu ik erover nadenk, iemand heeft jouw diamanten oorbellen gestolen, het schip is bijna gezonken, en...’ Serena fronste.

In een wanhopige poging om er iets aan toe te voegen, flapte Sydney eruit: ‘De hak van mijn laarsje brak af. Mijn *linker*. Weet u wat het woord voor links is in het Latijn? *Sinister*.’

Serena huiverde.

‘Ik wist dat u het begrijpen zou. Wanneer u de feiten eenmaal

onder ogen ziet, handelt u altijd verstandig.’ Sydney pakte een arm-lading vol jurken en gooide ze op het bed. ‘We moeten opschieten. Ik heb alles al geregeld.’

‘Het zou verstandiger zijn om te wachten en de zaak te bespreken met de heer Hume.’

Sydney streek over het kanten lijfje van de trouwjurk. ‘Hij is ongeschikt, Serena. Totaal ongeschikt.’ Hoewel Sydney veel belangrijker en zorgelijker zaken op kon noemen, koos ze de dingen, waarvan ze wist dat ze voor haar tante het belangrijkste zouden zijn – hoe onbetekenend ze ook waren. ‘De laatste avond waarop de heer Hume met mij sprak, had hij het lef om te suggereren dat we op weg naar het treinstation langs de kerk zouden gaan om te trouwen. Zijn zakenreis zou dan onze huwelijksreis zijn.’

‘De schoft!’ De altijd beschaafde tante Serena spuugde een stroom woorden uit waar een straatkind trots op zou zijn. ‘Die afschuwelijke man wil je een passende bruiloft ontzeggen? Al mijn beschermelingen hebben het imposantste huwelijk van het jaar gehad! Wat voor man ontnemt zijn vrouw de belangrijkste dag van haar leven? Arm kind! Geen wonder dat je die prachtige trouwjurk als eerste in de koffer stopte. Ik haal je hiervandaan!’ Slechts een seconde later had ze de elegante creatie naar de bodem van de koffer verbannen.

Sydney werd overspoeld door opluchting.

‘Wat bezielde je om zoiets de afgelopen dagen voor jezelf te houden?’

‘Ik heb niets gezegd, totdat het me gelukt was iets te regelen, wat ons beiden in veiligheid zou brengen.’ De zoete geur van fresia vulde de kamer toen Sydney een jurk van donkergroene zijde van het bed pakte en hem in de koffer duwde. ‘U zult zich wel herinneren dat mama een veel oudere broer had. Ik heb contact met hem opgenomen. Oom Fuller verwacht me.’

Tante Serena pakte de jurk uit de koffer en stopte hem terug,

nadat ze de rokken had geschikt, waarna ze het volgende kledingstuk pakte. ‘Amerikanen. Ze zijn niet te vertrouwen.’

‘Mama was een Amerikaanse.’

‘En zij was de uitzondering die de regel bevestigt.’ Serena legde de jurk apart, haalde de trouwjurk uit de koffer en legde hem tussen de andere twee in.

Sydney ergerde zich aan de systematische manier waarop haar tante de lagen satijn behandelde en zo vouwde dat ze perfect geordend kwamen te liggen. Ze moest zorgen dat ze hier wegkwamen en zij maakte zich druk over een jurk die ze nooit zou dragen.

‘Omdat je zo van streek bent door die schurk die je bruiloft ge-ruïneerd heeft, is er iets heel belangrijks aan je aandacht ontsnapt.’ Tante Serena gaf haar een lila jurk aan en deed dat zo bruusk dat de paarse stof haar wel *moest* gehoorzamen.

Onder andere omstandigheden zou het middernachtelijke gevecht tussen een potige oude vrijster in een kamerjas en een complete huwelijksuitzet komisch zijn geweest. Maar Sydney vond het nu niet vermakelijk. Serena was niet op de hoogte van de volledige reikwijdte van haar plan – en hopelijk zou ze daar nooit lucht van krijgen.

‘Je oom is ook Amerikaans.’ Serena pakte een stapel ondergoed beet, schoof deze discreet in een kussenhoes, en stopte hem toen in de koffer. ‘Hij is niet te vertrouwen. Je moet simpelweg naar Engeland terugkeren.’

‘Dat kan ik niet.’ Sydney stopte haar handschoenendoos, een stapel fijne zakdoeken en een smalle, gelakte doos met haar waaiers weg. ‘Thuis is... niet langer mijn thuis.’ Haar achterneef had de titel en het landgoed geërfd. Hij had samen met zijn vrouw alles veranderd. Uiteindelijk was Sydney een buitenstaander in haar eigen huis geworden.

‘Harold en Beatrice hebben zo hun eigenaardigheden, dat geef ik toe. Maar je hoeft je geen zorgen te maken. Nu je periode van rouw voorbij is, kunnen we een huwelijk arrangeren met een andere jongeheer.’

Sydney legde haar hand op die van haar tante. ‘Ik weet dat u het goed bedoelt, maar mijn hele leven heb ik mama verhalen horen vertellen over haar kindertijd. Dit is mijn kans om –’

‘Alle remmen los te gooien? Geen sprake van.’ Serena verdween achter een wolk van onderrokken en kwam even daarna weer tevoorschijn toen ze de onderrokken in elkaar gevouwen had tot een verbazingwekkend kleine bundel.

‘U moet de Ashton-tweeling voorbereiden op het seizoen. U hebt het hun beloofd en hun grootvader rekt op u. Oom Fuller kan voor mij zorgen, totdat ik iets geschikts gevonden heb.’

Serena zuchtte. ‘Je hebt nooit meegewerkt. Maar ik blijf bij mijn besluit: je komt naar huis. Dat is de juiste beslissing.’

‘Het doen van alle dingen die juist zijn, heeft me in deze netelige positie gebracht. Het doen van iets wat niet juist is, lijkt de enige logische oplossing te zijn.’

‘Jij en je logica.’ Serena kreeg het voor elkaar om een kleinere hoed in een grotere te stoppen en ze in één hoedendoos op te bergen. ‘Ik heb nooit begrepen waarom je moeder erop stond om je te onderwijzen als een jongen. Het zou veel beter zijn geweest als je zang- en muzieklessen had genoten.’

‘Ik ben toondoof, dus dat zou een verspilling van tijd en geld zijn geweest.’ Zodra Sydney iets beetpakte, vond haar tante er een plek voor.

‘Het was eveneens een verkwisting om logica, Latijn, en al die dingen te leren.’ Tante Serena pakte drie paar handschoenen en stopte ze weg in de koffer. Ze bleef doorkletsen, haar hoofd half bedolven onder de kleding. ‘Welke man wil er nu een vrouw die slimmer is dan hij? Mannen trouwen om geld, bezit en titels, en uiteraard helpt het als het meisje knap is.’

‘Hume heeft geld, en wat bezittingen betreft... Harold en Beatrice hebben alles geërfd.’

‘Maar je zult altijd een dame blijven. Een voortreffelijke dame.’

En een knappe. Terwijl ik mogelijke huwelijkskandidaten voor je zoek, moet jij er enkel op letten dat je de mannen het gevoel geeft dat ze intellectueel superieur zijn.’

‘Vrouwen hebben verstand en zouden zich niet moeten schamen om het te gebruiken.’

Tante Serena keek op en wierp haar een onheilspellende blik toe. ‘Dat verstand is bedoeld om je te helpen bij het uitvoeren van je listen.’ Haar blik werd nog donkerder. ‘Nee, Sydney. Berg die reisjurk niet op. Die zal je op het schip nodig hebben.’

‘Ik zal hem niet opbergen, maar ik ga niet met het schip mee.’ Sydney keek even naar de pruimkleurige, wollen jurk en had er geen moment spijt van dat ze de lelijke creatie achter zou moeten laten. ‘Oom Fuller verwacht me.’

‘Verwacht je? Hij zou je op moeten komen halen.’

‘Dat zal te lang duren. Ik ga zelf naar mijn oom toe.’

Serena hield stil en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik ken die blik; het is dezelfde als die in je moeders ogen verscheen wanneer ze een van haar afschuwelijke ideeën bedacht. Wat ben je precies van plan?’

Haar tante was haar roeping misgelopen. Ze had een ondervrager van de Spaanse inquisitie moeten zijn! Sydney beseftte dat ze haar geheim zou moeten onthullen. ‘Het was enkel een klein misverstand, dat is alles.’

‘Wat voor soort misverstand?’

Sydney haalde gracieus haar schouders op. ‘Oom Fuller gaat ervan uit dat ik een jongen ben. Ongetwijfeld vanwege mijn naam.’

‘Maar je hebt hem...’ Serena hapte naar adem. ‘Sydney!’

‘Wacht even. Laat me uitpraten.’ Sydney nam nauwelijks een seconde de tijd om adem te halen. ‘Het zou moeilijk zijn om als vrouw alleen te reizen. Toen de misvatting van mijn oom tot mij doordrong, realiseerde ik me onmiddellijk dat hij het probleem had opgelost.’

Serena’s gelaatstrekken waren vertrokken van afschuw. ‘Dat kun je niet doen... dat *zul* je niet doen! Een vrouw van gegoede afkomst

draagt *geen* mannenkleding. Als het nieuws thuis bekend werd, zou je voor altijd geruïneerd zijn in de ogen van welgestelde elite!’

‘Tante Serena, niemand zou zo’n wild verhaal ooit geloven! Ik hoef de schijn maar voor korte tijd op te houden. U moet toegeven dat het reizen in dergelijke kleding mij zou beschermen.’

‘Lieverd, hoe kun je dat volhouden? Je weet helemaal niets van mannen of de mannenwereld.’

Sydney draaide zich om en verborg haar glimlach. Tante Serena was al minder stellig. Na enige verzekering zou ze zwichten. ‘Het kan niet zo moeilijk zijn. Niemand zal verwachten dat een man van Britse adel zijn eigen bagage draagt of ander werk verricht.’

‘Maar wat zul je doen, zelfs als je deze schandalige façade zou kunnen volhouden?’

‘Ik heb het al helemaal uitgedacht. Terwijl u erop toeziet dat de Ashton-tweeling goed terechtkomt, zal ik mijn dromen waarmaken en alles beleven wat mama mij over Amerika heeft verteld. Oom Fuller heeft me beloofd dat hij voor mij zal zorgen. U moet toegeven dat oom Fuller mij nader staat dan Harold en dat hij de eerste zou moeten zijn die de verantwoordelijkheid voor mij op zich neemt. In januari zal ik meerderjarig zijn en mijn erfenis ontvangen. Tegen die tijd weet ik waar ik werkelijk thuishoor; in Engeland of in Amerika. Hoe dan ook, ik zal in ieder geval over voldoende middelen beschikken om financieel onafhankelijk te zijn.’

‘Januari is nog maanden en maanden weg. Ik kan de gedachte, dat jij hier zo lang alleen bent, nauwelijks verdragen.’

Sydney ademde langzaam uit. ‘Zelfs in Engeland ben ik alleen. Harold en Beatrice... Het is nu hun huis. En u bent erg drukbezet. Aangezien het niet mijn lot is om met de heer Hume een gezin te stichten, is de weg duidelijk. Ik ga naar oom Fuller in Texas.’

‘Je reisplannen zijn totaal onfatsoenlijk en ongepast.’ Serena klonk net zo ontzet als dat ze eruitzag. ‘Je kijkt uit naar het bezoek aan je oom, zonder voldoende na te denken over de dagen dat je

onderweg zult zijn. Wat als iemand je bedrog ontdekt?’

Sydney nam haar mogelijke handlanger in zich op en bestudeerde de twijfel in haar gelaatstrekken. ‘Ik weet dat ik het kan. Oom Fuller heeft me een aanzienlijk geldbedrag gestuurd. Als u me niet wilt helpen, tante Serena, wees dan in ieder geval zo vriendelijk om me niet te verraden.’

De oudere vrouw schudde haar hoofd zo heftig dat haar wangen trilden. ‘Zelfs als ik zo dwaas zou zijn om met je roekeloze plan in te stemmen, zou niemand die bij zijn volle verstand is je een broek geven om te dragen.’

Voor het eerst in dagen lichtte Sydneys gezicht op. ‘Niemand hoeft me er één te geven.’ Ze opende de onderste lade van het bewerkte, eikenhouten dressoir en trok drie broeken en een aantal overhemden tevoorschijn. ‘Deze vreemde Amerikanen vonden het helemaal niet raar dat ik mannenkleding kocht.’

Sydney vouwde een broek op en stopte hem in de reiskoffer die ze onder het bed vandaan had getrokken. Mannenkleding was zo veel makkelijker te hanteren. ‘Hoe moeilijk kan het zijn? Mannen zijn niet onderworpen aan mode en etiquette. Ze kunnen alles doen, en gaan en staan waar ze willen. Ongetwijfeld kan ik de rol spelen van de neef van een rijke edelman.’

Serena staarde naar de overhemden. ‘En hoe moet het met je... eh, uhm...’

Sydney keek haar kort aan en wachtte totdat ze een verklaring zou geven voor de stilte. Serena klopte vlug op haar eigen borst. Sydney negeerde de hitte die haar naar de wangen vloog. ‘Inwikkelen,’ zei ze kort. ‘Het kan niet ongemakkelijker zijn dan het dragen van een korset.’

Haar tante sputterde, liet zich in de dichtstbijzijnde stoel vallen, en gebruikte haar hand om zichzelf koelte toe te wuiven. ‘Het is al erg genoeg dat je mannelijke bovenkleding zult dragen, maar geen fatsoenlijk vrouwenondergoed? O, Sydney!’

‘Ik red me wel. U hebt uw kaartje voor de terugreis al, dus ik weet zeker dat u veilig thuis zult komen. We zullen nu uw spullen gaan pakken.’ Sydney gaf haar een envelop met geld. ‘Dit is voor u.’

Tante Serena keek naar de envelop en duwde hem terug. ‘Nee, nee.’

‘Ik sta erop. Op deze manier hoeft ik me over u geen zorgen te maken.’

‘Kind, je hoeft je over mij nooit zorgen te maken. Aan de andere kant...’

Sydney reikte haar opnieuw de envelop aan. ‘We spreken af dat we ons geen zorgen zullen maken over elkaar.’

‘Wat doe je met al de dameskleding die je bij je hebt?’

‘U neemt het mee naar Engeland. Daarvandaan kunt u de kleding terugsturen naar Amerika – naar New Orleans, om precies te zijn. De spoorroute van New Orleans naar Texas is behoorlijk betrouwbaar.’

‘Heb je voldoende middelen om in de tussentijd gepaste kleding te kopen?’

‘Meer dan genoeg. Zoals ik zei, oom Fuller was buitengewoon vrijgevig.’

Door haar moeder haar hele leven te observeren, had Sydney geleerd hoe ze haar zin moest krijgen. In plaats van een scène te schoppen, had mama creatief gedacht. Haar unieke oplossingen brachten anderen lang genoeg van hun stuk om te bereiken wat ze wilde, en zich uit de voeten te maken, voordat ze beseften wat een dwaasheid het was. Sydney besloot dat voor haar de tijd was aangebroken om hetzelfde te doen.

‘O! Kijk naar deze jas. Die zal perfect van pas komen!’ Sydney trok een heldergroene jas uit de diepten van de kledingkast tevoorschijn. ‘Hij lijkt precies op de jas die Billy Daniels vorig jaar tijdens de kerstviering droeg. Iedereen was er weg van, dus daarmee zal ik eruitzien als een rijke heer. Amerikanen zullen verwachten dat ik

zo'n deftige jas bezit.'

'Kind, je begeeft je in een zee van moeilijkheden.'

'Geen twijfels meer. We moeten opschieten. Ik heb de overtocht voor u geboekt. Het schip vertrekt morgen pas, maar niemand hier hoeft dat te weten – niet nu. We zullen de koetsier vragen om u net na het middageten naar de haven te brengen.'

'Ik blijf tot de laatste minuut bij je.'

Sydney vouwde de jas op en legde hem boven op de andere kledingstukken in haar reiskoffer. 'Ik stel uw vastberadenheid op prijs, tante Serena. Maar u zult me beter van dienst zijn door me te helpen hen voor de gek te houden. Bedenk u: wanneer ze erachter komen dat ik weg ben, zullen ze ontdekken dat het schip een dag later vertrokken is dan ze dachten. Ze zullen denken dat ik me bij u heb gevoegd voor de reis!'

Serena wreef over haar slapen. 'Er moet iets mis met me zijn. Ik vind je plan niet dwaas – het is briljant.'

'Er is niets mis met u en u weet dat ik totaal geen toneel zal spelen wanneer ik het personeel hier laat merken hoe erg ik u zal missen. Ik zal me in mijn kamer terugtrekken en wanneer het begint te schemeren, zal ik wegglijpen naar de trein. Hume zal de volgende dag pas terugkomen en tegen die tijd zijn we allebei al lang en breed vertrokken.'

Sydney trok aan de hutkoffer, maar hij gaf geen krimp. 'Deze moet bij uw spullen gezet worden. Wanneer iemand hier binnenkomt, zullen ze zich realiseren dat ik weg ben.'

Serena deed een paar stappen naar voren, draaide zich om en gaf de koffer een harde duw met haar achterste. De koffer gleed enkele centimeters over het tapijt. Enkele minuten later duwden ze de koffer met z'n tweeën Serena's kamer binnen.

De opmerkelijke inpakvaardigheden van tante Serena kwamen goed van pas. Het kostte weinig tijd om haar eigen bagage in een koffer te stoppen. Ze speelde het zelfs klaar om de dienstmeid te

ontbieden en haar opdracht te geven om een ontbijt voor twee naar boven te brengen.

Sydney keek naar de verzameling reisgoed en durfde te hopen dat alles zonder tegenslag zou verlopen. ‘Bedankt voor al uw hulp.’

‘Probeer de vrouw die zo dwaas is om je een onvermijdelijke ramp tegemoet te laten gaan niet te prijzen.’

‘Onzin! Dit is niets vergeleken met wat mama deed.’ Zodra de woorden over haar lippen waren, had Sydney er spijt van. Tante Serena greep altijd de kleinste gelegenheid aan om een preek te houden over dat onderwerp.

‘En kijk naar het resultaat van je moeders dwaasheid! Ze ontmoette mijn broer en trouwde de volgende dag met hem, en toen ze overleed, liet ze hem ontroostbaar achter. Hij zou niet aan een gebroken hart gestorven zijn als Crystal zo vriendelijk was geweest om in leven te blijven. Maar goed, dat deed ze niet en daarom ben je hier. Je had de oceaan niet over hoeven te steken om te trouwen als je moeder de moeite had genomen om in leven te blijven en de juiste man voor je aan de haak te slaan.’

‘Mama stierf niet met opzet.’

‘Het was afschuwelijk. Net als dit... deze vreselijke namaakmarmelade.’ Serena zette het dienblad op de rand van het bed en klakte afkeurend met har tong. ‘En ik heb nog wel specifiek opdracht gegeven om dingen klaar te maken die gemakkelijk mee te nemen zijn. Humes personeel is al net zo beroerd als de man voor wie ze werken.’

Sydney hoefde haar verdriet niet te veinzen toen ze afscheid nam van haar tante. Omdat Sydney bang was dat een dienstmeid de slaapkamer binnen zou komen en de lege kledingkast zou zien, kon ze haar tante niet vergezellen naar de haven. Ze at nauwelijks van de lunch en het avondeten dat de kok naar boven had laten brengen. Rond middernacht keek de dienstmeid Sydney vreemd aan vanwege haar verzoek, maar ze maakte de kok wakker en kwam kort daarna een dienblad met een ontbijt brengen. Sydney at het fruit en de

eieren, en legde toen de plakken spek tussen de sneetjes brood. Ze wikkelde de dubbele boterham in een zakdoek en stopte het pakketje in haar zak. De sandwich zou haar eerste maaltijd zijn aan boord van de trein.

Net voor het begon te schemeren, las Sydney het telegram van oom Fuller opnieuw.

Geld toegestuurd. Blij om neef te hebben. Vrouwen kunnen we hier niet gebruiken. Breng laarzen, broeken en overhemden mee. Ik zal voor de rest zorgen. Hartelijke groet, Fuller Johnson.

Serena ging ervan uit dat de maskerade voorbij zou zijn, zodra Sydney de ranch Forsaken bereikte. Sydney wist dat dit niet zo was.

Er restte haar nog één laatste detail. Sydney streek over haar haar. Dat van mama had dezelfde kastanjebruine tint gehad en vader werd altijd poëtisch van haar prachtige haar. Hoewel blond haar in Engeland in de mode was, vond Sydney het niet erg om anders te zijn. Ze staarde naar haar spiegelbeeld. ‘Nou ja, ik kan me ook onderscheiden door kort haar te hebben.’

Ze pakte de schaar beet. IJdelheid streed met logica. Heren droegen hun haar vrij kort en gebruikten brillantine, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen om zo veel haar af te knippen. Ze besloot een compromis te sluiten en het haar net onder haar schouders af te knippen. Zo zou het lang zijn voor een man, maar kort voor een vrouw. Ja, dat zou ze doen. Tenslotte hadden George Washington en Napoleon en Custard – nee, Custer – allemaal zulk lang haar dat ze het vast konden binden. Sydney vermande zich, haalde diep adem en knipte.

Niets.

Ze had helemaal niets afgeknipt. Dat dacht ze althans, totdat ze haar vingers opende. Toen de bladen van de schaar zich vaneen scheidden, vielen er lokken langs haar arm op de vloer. Ze staarde ernaar en keek toen naar haar spiegelbeeld. ‘Ik kan nu niet meer terug.’ Ze hief haar kin, trok opnieuw een pluk haar naar voren, en

mat het af tot de kortere lengte. Toen ze halverwege was, nam ze de vrouw in de spiegel bestuderend op. Lange, dikke krullen golfdan aan de linkerkant naar beneden, terwijl grof afgeknipte lokken aan de rechterkant schril afstaken. Ze knikte vastberaden. Dit was wie ze was – en wie ze worden zou. Ze knipte zichzelf vrij.

Het vuur vonkte toen Sydney de lokken die ze had afgeknipt, verbrandde. Nadat ze haar overige haar vastgebonden had met een klein stuk touw, trok ze een broek aan en liet hem onmiddellijk weer zakken. Het kant langs de zoom van haar ondergoed veroorzaakte een duidelijk zichtbare, bobbelige lijn. Een paar vlugge halen met de schaar maakten een einde aan dat probleem. Nu de stroken verdwenen waren, kon ze de broek zonder enige moeite omhoogtrekken en hing hij goed.

Ze bekeek zichzelf kritisch in de spiegel, en grimaste. ‘Ik heb nog steeds meisjesachtige vormen.’ Omdat het overhemd langer was dan ze gedacht had, vouwde ze de zoom een aantal keer dubbel en duwde de bobbel net onder haar broekrand. Die bult verhulde haar vrouwelijke vormen afdoende. Sokken en laarzen maakten het plaatje compleet.

Het dikke, opzichtige tapijt dempte het klossen van haar ietwat te grote laarzen, terwijl ze op haar tenen door de gang liep. De zware reiskoffer gleed soepel over de leuning, terwijl ze de trap af liep naar de voordeur.

Sydney stak haar hand uit naar de deurknop en voelde zich opgetogen dat haar plan zo goed werkte. Maar de deur gaf geen krimp. Ze fronste. Ze had nog nooit een andere deur hoeven te openen dan die van haar slaapkamer. Ze trok uit alle macht aan de massieve deur, verrast door het gewicht. Vrij plotseling schoot hij open. *Schuif, stamp, bons.* Haar laarzen maakten het volkomen onmogelijk om haar evenwicht te bewaren, en ze viel onelegant op haar reiskoffer.

Ze krabbelde overeind, bang dat iemand de commotie wellicht

gehoord had. Ze pakte haar koffer van de vloer en haastte zich met een grom naar buiten. Nu een hoepelrok een keer handig zou zijn geweest, droeg ze hem niet.

Toen ze het eind van de betegelde oprijlaan bereikte, was Sydney niet meer alleen. Oscar, Humes hazewindhond, liep als een schim aan haar zijde. ‘Ga naar huis,’ commandeerde ze.

Oscar gehoorzaamde niet. Hij liep verder, alsof ze hem aan de riem had. Sydney besloot dat het wellicht nog niet zo slecht was om hem in de buurt te hebben. Het was tenslotte nog donker buiten. ‘Ik ga ervandoor, jongen. Ik neem het je niet kwalijk als je hetzelfde wilt doen. Hij negeert jou net zozeer als hij mij doet.’

Al snel voegde zich een terriër bij hun groep. Sydney zond hem een boze blik. ‘Kst. Wegwezen!’ Hij negeerde haar echter en blafte opgetogen. Toen kwam een derde hond hen gezelschap houden. Sydney sloeg de hoek om, zette enkele stappen en bleef toen staan. Waar het vierde scharminkel vandaan kwam, wist ze niet. ‘Ik probeer niet om te vallen,’ zei Sydney wanhopig tegen hen.

Vier harige staarten kwispelden door de lucht, alsof ze haar bezworen weg wilden wuiven. De terriër ging op haar voet zitten.

‘O, alsjeblieft.’ Sydney bukte zich om hem weg te jagen, maar uiteindelijk krabde ze hem alleen maar tussen zijn vieze, schattige oren. ‘Zo, jongen. Nu moet je me echt laten gaan.’

Hij verroerde geen vin.

Oscar snuffelde aan Sydneys zak.

‘Dat is het dus! Jullie zijn niets meer dan een armoedige bende bedelaars.’ Ze hoorde zichzelf praten en kromp ineem. Ze klonk als een meisje. Ze probeerde haar stem lager te laten klinken en zei: ‘Dit kunnen we maar beter snel afhandelen.’

Zodra ze de zakdoek uit haar zak tevoorschijn had getrokken, kwamen de honden dichterbij voor een hap. De één gromde naar de ander. ‘Denk aan je manieren.’ Tot Sydneys blijdschap hadden de lagere klank en de duidelijk scherpe ondertoon van haar stem effect.

De straathond ging zitten en liet zijn kop hangen.

Ze aten alles tot de laatste kruimel op, en alle honden dropen af, behalve Oscar. 'Ga naar huis, jongen.' Hij keek haar verdrietig aan.

Plots klonk in de straat het geklepper van paardenhoeven en het geratel van een rijtuig. Toen de koets langsreed, schreeuwde een man naar de koetsier. 'Halt!'

Sydneys bloed stolde.

ALS HAAR BEDROG AAN HET LICHT KOMT,
VERANDERT ALLES EN BLIJKEN ZE OPEENS
AAN ELKAAR GEWAAGD TE ZIJN...

LADY SYDNEY HATHWELL had zich niet kunnen voorstellen dat ze ooit mannenkleding zou aantrekken, maar als haar oom Fuller op het verkeerde been wordt gezet door haar naam en aanneemt dat ze man is, lijkt dat het antwoord op haar problemen. Als 'Syd' reist ze af naar Texas, met de bedoeling zich zo snel mogelijk te ontdoen van haar vermomming, maar het gearrangeerde huwelijk dat ze is ontvlucht, haar ooms houding ten opzichte van het schone geslacht en haar eigen trots dwingen haar om de schijnvertoning veel langer dan ze had bedacht op te houden.

Tim Creighton is ontsteld wanneer hij de spichtige knaap in het oog krijgt. Moet dat papkind Fullers neef voorstellen? Dankbaar voor het feit dat zijn baas er niet is om getuige te zijn van de aankomst van zijn nieuwe familielid, besluit Tim om hem te veranderen in een man die respect afdwingt.

Als Sydneys ware identiteit wordt onthuld, is Tim niet van plan om haar ook nog maar iets wat enigszins mannelijk is te laten doen. Maar Sydney laat zich niet zomaar aan de kant zetten en al snel blijkt dat ze aan elkaar gewaagd zijn...

*Voor de liefhebbers
van Karen Witemeyer
en Deeanne Gist.*

de Parel

ISBN 978-94-92408-06-8

9 789492 408068